

straffede Forbrydere falde tilbage. Jeg har ikke anset mig berettiget til, ikke fundet det naturligt som privat Medlem at skaffe mig selv disse Oplysninger. Jeg ved ikke, om maaske den højtærede Justitsminister af eget Initiativ har gjort det, men i hvert Tilfælde er det mig bekendt, at slige Oplysninger ville kunne tilvejebringes, om end ikke med et ganske ubetydeligt Arbejde.

Det er for saa vidt ogsaa overflødig, som det almindelige Indtryk her vistnok stemmer med Virkeligheden, det Indtryk, som baade Dommere, Politimænd og almindelige Borgere have, nemlig at desværre det Straffesystem, som vi have, og navnlig de kortvarige Frihedsstraffe, legemlige Straffe, ikke virke i høj Grad til at hemme Forbrydelsers Begaaen. Men ikke blot det, det er ogsaa en Kendsgerning, at Straffene, nemlig Straffe for mindre Forbrydelser, gøre mere Fortræd end Gavn. Det er uimodsigeligt, at Straffen ved Siden af den Gavn, den muligvis kunde tænkes at gøre, og som den muligvis gør, tillige virker skadeligt og maaske over for unge Forbrydere i flere Tilfælde virker mere skadeligt end gavnligt. Der er jo det ved Straffen, at selve Straffeondet ikke altid er saa overordentlig betydeligt, det er Truslen derom, det er Frygten for overhovedet at komme ind under Straffefuldbyrdsen, som virker afskrækkende. Altsaa, saa snart det unge Menneske første Gang har været undergivet Straf, første Gang er kommet inden for Forbryderlaget, er der stor Fare for, at hans Æresfølelse vil være nedbrudt for stedse, og at han ser, at selve Straffen jo ikke er saa farlig, ikke er saa slem. For den mere modne Mand eller Kvinde stiller Forholdet sig saaledes, at Straffen udriver ham eller hende fra deres vante Dont, river dem ud af deres Livsgerning, berøver dem det Erhverv, de staa i, hemmer i Fremtiden Adgang til Erhverv, gør dem til rodløse Individuer inden for det hele Samfund, kaster dem ind i det Lag, som man her som andetsteds kalder for det farlige Samfundslag og bidrager til at rekrutere de faste Forbryderes Hær.

Endelig er der et Moment, som ikke er ganske ligegyldigt, det er nemlig Kostbarheden ved hele det Strafferetsplejesystem, som vi have, og som vi jo til Dels ere nødtte til at have. Praktiske Mænd, som Amerikanerne ere, have de i Forsvaret for det Institut, som jeg om et Øjeblik nærmere skal komme til, særlig fremhævet, hvor store Udgifter Samfundet vilde spare. Staten Massachusetts har gjort op, at for

et Tidsrum af ca. 10 Aar fra 1879—88 mener den at have besparet ikke mindre end 3,800,000 Kr. ved, at Straffefuldbyrdsen er bleven udsat. Hvorledes Forholdet vilde stille sig her i Danmark, er det jo meget vanskeligt at sige, men for at tage nogle Tal paa maa og faa, vil jeg blot for den Jurisdiktion, jeg kender bedst til, Københavns, gøre opmærksom paa, at det store Palads, vi have ude Vester paa, som kaldes Vestre Fængsel, har kostet en Sum af 1,550,000 Kr., at de øvrige Arresthuse i Forbindelse med dette Vestre Fængsel vilde andrage en Kapital af omtrent 2,150,000 Kr. eller 2,200,000 Kr. Renter og Amortisation 5 pCt. deraf udgør et Beløb af noget over 100,000 Kr. — 107,500 Kr. — i aarlig Udgift. De øvrige direkte aarlige Udgifter, som ere knyttede til Arrest- og Fængselsvæsenet, og som falde paa Københavns Kommune, andrage et Beløb af 325,000 Kr. Lægges denne Sum til 107,500 Kr., kommer man altsaa til en aarlig Udgift til Arrest- og Fængselsvæsenet som kommunal Udgift af 432,000 Kr., hvortil jo saa komme de meget betydelige Omkostninger, som Strafferetsplejen forvolder Staten, og desuden den Del af Politistyrken, som maa regnes særlig at staa til Strafferetsplejens Tjeneste. Der var i Aaret 1900: 112,000 Arrestdage i København. Dividerer man nu 112,000 Arrestdage ind i de førnævnte 432,000 Kr., vil man se, at hver Arrestdag forvolder Kommunen en Udgift af 4 Kr. Det vilde jo være saare let, naar man stod over for et fremmed Samfund, hvor sligt fandt Sted, at tale satirisk, karikerende om saadanne Forhold. Her er en Mand, en Vagabond, Tyv, Bedrager eller en Mand, som har ødelagt offentlig Ejendom, som altsaa har gjort Samfundet Fortræd, materiel Skade. Ham sætter man fast, man sætter ham ind i forholdsvis gode, lyse, luftige Lokaler, beklæder ham, hvis han trænger til Klæder, giver ham taalelig ordentlig Kost, og det gør man altsammen for at oprette den Skade, som han i Forvejen har forvoldt Samfundet! Man kan jo synes, det er underligt, og det er ikke usandsynligt, at Fremtiden vil se paa alt det, vi saaledes gøre, med andre Øjne og synes, vi ere nogle sære Mennesker, naar vi have kunnet bære os saaledes ad. Imidlertid, det vide vi alle, vi kunne ikke bære os anderledes ad, vi ere under et Baand fra Fortiden, virke under en Stilling, som ingen tør paatage sig Ansvar for at komme fuldstændig bort fra.

Imidlertid turde der dog i Betragt-